

til Finansministeriet, da havde vi i Tilfælde af Krig i Europa, hvor vi havde Ret og Pligt til at holde os udenfor, haft en ganske anderledes gunstig Stilling, end vi have, da Landet er overanstrengt og finansielt ødelagt, og selv om vi saa have den Smule Militærmaagt, som et Folk paa 2 Mill. Mennesker i krigerst Djemed kan stille paa Benene. Hvorvidt det vil lykkes de ærede Medlemmer, der have vovet sig langt ud paa Forhandlingspolitikkens Omraade — saa langt ud, at jeg beklager ikke at have kunnet følge dem — at komme ind i smult Vand, i heldigere Forhold for vort Fædreland, kan jeg ikke have nogen Mening om. Jeg haaber, at det maa lykkes dem, men jeg ser ikke, at man kan komme til Overenskomst paa anden Basis end den, at Militærbesættelsen indskrænkes til det, der er nødvendigt for at hævide vor Neutralitet, naar andre Nationer i Europa kriger, og at der gives os fuldt ud Garantier for Forsatningens Overholdelse. Med Hensyn til det sidste synes Vanskelighederne store. Kan man blive enig om Garantierne for Forsatningens Opretholdelse, hvorfor kan man saa ikke blive enig om at bruge Forsatningen, saaledes som den er. Men kunne vi saa Garantier, saa siger jeg: Lad os saa saa dem for saa snart som muligt at komme ind i Forhold, hvor vi kunne arbejde sammen. Thi det kunne vi dog alle være enige om, saa vel Højre som Venstre, at hvilke vore Anskuelser end ere, er det kun af Kærlighed til Fædrelandet og vort Folk, at enhver af os vil arbejde og søge at fremme det hele.

Svrdum: Jeg tror ikke, at mine Udtalelser vedrørende den foreliggende Sag ville influere synderlig paa Finanslovens endelige Form og Indhold. Ingenlunde! Dertil føler jeg mig for ene og forladt her i denne Sal. Der er ikke mange — maasse slet ingen, — da min Sidemand (B. Holm) for Tiden er syg — der i de principielle Spørgsmaal kunne sympatisere med mig. Men netop, fordi jeg staar saa ene med mine Principper, føler jeg mig forpligtet til at udtale mig i al Korthed om den foreliggende Sag. Jeg skal ikke gaa ind paa Enkeltheder i det foreliggende Finansloobudget, hvilket jeg vilde betragte som Tidsspilde og unyttigt; det er mere almindelige Betragtninger over for Finansloven principielt set, som jeg vil fremkomme med. — Den Dag, da den højtærede Finansminister forelagde dette Budget, som nu ligger paa Tingets Bord, røbede han øjensynlig en meget stor Tilfredshed, og Tilfredsheden maatte ganske naturlig finde sit

Udtryk deri, at Balancen paa Finansloven var opført med et Overskud af 1,300,000 Kr. Det kan jo ikke nægtes, at ser man hen til tidligere Finanslove og til den Balance, der der har været opført, kan man synes, at det maatte være et Fremskridt, og det kan godt være, at det for Ministeren er en Behagelighed nu i indværende Samling at kunne komme med et Finanslovsforslag, som har et Overskud af 1,300,000 Kr., men jeg tror dog ikke, at denne tilshneladende Tilfredshed hos den meget ærede Finansminister har været aldeles hjertelig følt. Der har jo ganske sikkert her i Salen været flere Medlemmer, der have fulgt i Finansministerens Spor og have udtalt deres Glæde over det tilvejebragte Overskud, men jeg tror dog, at de bleve noget revne ud af deres Illusioner, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) talte, idet han paa en meget slaaende Maade bevisste, at dette Overskud, som figurerer paa Finanslovsforslaget, ikke er et Overskud, som man i Virkeligheden skal bygge meget paa, eller som virkelig vil være til Stede, naar Finanssaarets Slutning kommer. Denne Opgørelse, som det ærede Medlem kom med, tror jeg var tilstrækkelig til at bevise, at det i og for sig ikke er vanskeligt for et Ministerium paa et Budget som Finanslovsbudgettet at fremtvinge en Balance som den, der findes paa det nuværende. Men selv om disse Forhold ikke vare til Stede, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, vilde en slig Balance for mig ikke have noget Værd, aldeles ikke. Som jeg før sagde, lader den sig let tilvejebringe, naar bare Ministeriet vil, men selv om den var fremkommen paa loyal Maade, vilde en slig Balance for mig personlig ikke have noget at betyde. I det hele taget burde vi jo i alt Fald alle være enige om at se paa Sagen saaledes, at vi ikke ønske nogen stor Kassebeholdning under den nuværende Regering. Vi have jo følt og føle den Dag i Dag, hvad det vil sige at bunke for mange Penge op i Statskassen. Havde vi ikke haft saa mange Finanslovsoverskud, om jeg saa maa kalde det, saa vilde vi maasse ikke have befundet os, hvor vi for nærværende Tid befinde os, i politisk Retning, vi vilde da sikkert ikke have haft Middelgrundsfortet og sikkert heller ikke den Fæstning, som vi nu have. Man kan derfor med Rette sige — og der vil jeg dog antage, at jeg har flere Meningsfæller her i Salen — at hvis Rigsdagen havde sørget for en fornuftig Undersøelse af de Midler, der ere blevne henlagte i Statskassen, havde vi været fri for at være saa langt i Ulovlighed og provisoriske Tilstande, som vi for Tiden befinde os i.